

מ"ת 1136/08/19 - מדינת ישראל נגד יעקב ברברשוילי

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 1136-08-19 מדינת ישראל נ' ברברשוילי(עציר)

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	יעקב ברברשוילי (עציר)

החלטה

1. בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים כנגדו.
2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הובלה ונשיאת נשק (עבירה לפי סעיף 144 (א) 144+ (ב) לחוק העונשין), וכן עבירה של ניסיון לחבול בחומר נפץ (עבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין).
3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 18/7/19 בצהריים, הגיע המשיב סמוך למשרד עו"ד סולימאן עאמר, ברח' טרומפלדור בעכו, כשהוא מסווה מראהו באמצעות פאה וכובע, משקפי שמש וכפפות. המשיב קרב לחלון המשרד, שהיה פתוח, והשליך פנימה רימון הלם; באותה עת היו במשרד עו"ד רוח אביאל והמזכירה קסניה איגולינסקי.
4. הרימון התפוצץ בקול רעש, מלווה בעשן סמיך שחור; עו"ד עאמר רדף אחרי המשיב, ואף ירה באוויר; המשיב נעצר סמוך לאחר מכן.
5. בדיון מיום 8/8/19 אישר ב"כ המשיב קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר בכל הנוגע לעילת נשיאת והובלת הנשק (ראה שו' 12 עמ' 3 לפרוטוקול, שו' 29 עמ' 5 לפרוטוקול).
6. יחד עם זאת- טען ב"כ המשיב כי עובדות כתב האישום אינן מקיימות אחר יסודות עבירת הניסיון לחבול בחומרי נפץ.
7. אחר טיעון קצר ביקש ב"כ המשיב לבחון חלופה טיפולית, זאת בין היתר נוכח התגייסות משפחת המשיב לעזור לו.

8. ליסודות העבירה- סעיף 330 לחוק העונשין קובע- "המניח בכל מקום שהוא חומר נפיץ שלא כדין, בכוונה לגרום חבלה לזולתו, דינו - מאסר ארבע-עשרה שנים."

9. ב"כ המשיב טען כי מרשו לא הניח הרימון אלא השליכו, כי לא היתה כוונה לחבול כלשון הסעיף, ובעיקר, כי אין מדובר בחומר נפיץ לאור שעסקין ברימון הלא (גם לעניין הכוונה לחבול וגם לדרישת סוג החומר).

10. גישתי שונה. ראשית, אציין כי ניתן היה להסתפק בחוות דעת מומחה החבלה, בוודאי בשלב לכאורי ראשוני זה, חוות דעת מיום 22/7/19 (המומחה צח פלג), הקובעת כי בכוחו של הרימון להזיק לאדם בעת התפוצצותו (סעיף 5 לחוה"ד).

11. שנית, אשר להיות רימון הלא חומר נפיץ, סבורני כי עסקין בחומר פירוטכני להבדיל מחומר מרסק, אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זיהוי החומר כחומר נפיץ; לאחרונה, נדרשתי לנושא בתיק אחר וכך ראיתי לכתוב-

"אשר לנושא החומר הנפיץ- חוק חמרי נפץ התשי"ד 1954, מגדיר חומר נפץ כ- "לרבות כל חומר שהממשלה הכריזה עליו, באכרזה שפורסמה ברשומות, כעל חומר נפץ לענין חוק זה, וכן אביזריו של כל חומר נפץ לרבות פתיל, רקיטה, פצץ, תרמיל וכל הסגל או תכשיר אחר"

אכרזת חמרי נפץ (חמרי נפץ מאושרים), תשנ"ט 1999, כוללת גם רכיבים פירוטכניים, ולרבות זיקוקים (ראה סוג 11 באכרזה)

עיון בפסיקה יעלה כי לא אחת **הורשעו** נאשמים בעבירות נשק, ובעבירות של היזק בחומר נפיץ, גם על יסוד מטענים פירוטכניים

ראה למשל **תפ (מר') 33009-05-16** העוסק במטען צינור (דומה לזה בו עסקין כאן); **תפ"ח (חי') 4067/07 מ"י נ' רמי מוסא**- מטען פירוטכני; **ת"פ 49632-01-18 מ"י נ' שיינברג** (תערובת פירוטכנית כבסיס להרשעה בשני האישומים כמו כאן).

על אחת כמה וכמה משעסקין בשלב לכאורי- בו די בממצאי המעבדה, להקים תשתית ראיתית; ראה למקרים דומים- **בש"פ 3266/14 אבו גויעד נ' מ"י; בש"פ 3437/10 מ"י נ' שם טוב דרי**."

12. שלישית- השאלה אם בכוחו של רימון הלא לחבול באדם ולגרום לו נזק נדונה כבר בפסיקה לא אחת;

לניתוח מקיף בסוגית רימון הים כנשק היכול לגרום לנזק- ראה ת"פ (י-ם) 478/04 מ"י נ' **דבידקוביץ'**, סעיף 20 לפסק, המעלה כי שני המומחים ובית המשפט מגיעים למסקנה כי עסקינן בנשק היכול לגרום לנזק לאדם.

ראה גם להרשעות בעבירות דומות- **ת.פ. 218-10-09; ת.פ. 48536-05-10.**

13. איני סבור כי יש ממש בהבדל הלשוני בין הנחת חומר נפץ ובין השלכתו; הנחה- יכולה להיות גם ע"י השלכה ואין בכך נפקא מינה ליסודות העבירה.

14. איני סבור כי ניתן לעקר גם את יסוד הכוונה כנטען ע"י ב"כ המשיב- כפי שציינה ב"כ המבקשת, מדובר במשרד עו"ד ובאמצע יום עבודה; חזקה כי המשיב ידע כי במשרד שוהים אנשים, ומשכך היה מודע לתוצאות הטבעיות והמסתברות של מעשיו, כי השלכת רימון ההלם עלולה לגרום לפגיעה ולנזק.

15. לא זו אף זו- אין מדובר בהשלכת רימון הים סמוך למשרד, לאזור חצר או מעלה מדרגות; הרימון הושלך לתוך חלון פתוח, לתוך משרד בו **שהו אנשים.**

15. זאת ועוד- דווקא העובדה כי המשיב השתמש ברימון הים, לתוך המשרד דרך חלון פתוח, **היא הנותנת כי המשיב היה מודע לנוכחות אנשים במקום;** ודוק- עיקר אפקט רימון ההלם הנו עשן ורעש חזק; הרימון אמנם יכול לגרום נזק (נפשי, קטיעת אצבעות או פגיעת רסיס פלסטיק), אך ברגיל גורם הוא בהלה; **על כן עצם השימוש ברימון הים הוא המלמד על מודעות לקיומם של אנשים במקום!**

16. צירוף גורמים אלו מביאני למסקנה, כי הגם שמדובר ברימון הים, קיימות ראיות לכאורה להוכחת האמור בכתב האישום, ביחס לשני האישומים.

17. גם אם תמצא לומר כי עצמת הראיות ביחס לאישום השני אינה גבוהה, עדיין מדובר בשני אישומים חמורים ביותר

18. עבירת הנשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין היא עבירת ביטחון, המקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים). ראו לעניין זה:

בש"פ 8694/09 **מדינת ישראל נ' מחמוד אלגיוסי** (30.10.2009);

בש"פ 5874/10 **דרווש מנצור נ' מדינת ישראל** (1.9.2010);

בש"פ 8702/15 **מדינת ישראל נ' אמחמד אבו קטיש** (24.12.15);

בש"פ 4575/17 עליאן נ' מדינת ישראל (3.7.2017);

בש"פ 3781/18 צרצור נ' מדינת ישראל (22.5.2018);

בש"פ 3970/18 אסווד נ' מדינת ישראל (5.6.2018);

בש"פ 4244/18 סח'ניני נ' מדינת ישראל (13.6.2018);

בש"פ 4289/18 סיאד נ' מדינת ישראל (17.6.2018);

בש"פ 7802/18 סלים גאבר נ' מדינת ישראל (14/11/18);

בש"פ 2345/19 פלוני נ' מדינת ישראל (18/04/19).

19. הלכה היא כי מעורבות בעבירות נשק מעידה היא על מסוכנות רבה, שרק בנסיבות חריגות ובמקרים יוצאי דופן ניתן להפיגה בחלופת מעצר. כך נקבע:

"לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) וסעיף 35(ב) לחוק המעצרים, באה עבירה בנשק בגדר "עבירת בטחון" המקימה עילת מעצר עצמאית. לא זאת בלבד, אלא שבדרך-כלל יש לראות בעוברי עבירות כאלה כמי שמסכנים את הציבור. בעילת המעצר שמקימה עבירה בנשק כרוכה אפוא, כפן נוסף שלה, גם העילה של מסוכנות, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. שתי עילות אלה, כאשר הן כרוכות יחד, מצדיקות מעצר עד תום ההליכים, ורק במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה (ראו דבריי בבש"פ 4920/02 פדרמן נ' מדינת ישראל [21]). כן ראו: בש"פ 3596/96 יצחקי נ' מדינת ישראל [22]; בש"פ 922/01 עיראקי נ' מדינת ישראל [23]). במקום אחר הוספתי ואמרתי כי "על מחזיק הנשק המבקש לפדות עצמו מן הכליאה להביא טעמים כבדי משקל שיצדיקו חלופה למעצר", שאם לא כן "נשאר החטאת רובץ לפתחו" (בש"פ 2262/99 ארפינו נ' מדינת ישראל [24] וכן ראו: בש"פ 5124/02 אשרף נ' מדינת ישראל [25]; בש"פ 4958/01 אלנבארי נ' מדינת ישראל [26]; בש"פ 4840/03 גאלי נ' מדינת ישראל [27])..." בש"פ 10028/03 אלקריף נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2) 577.

ראו גם:

בש"פ 4575/17 עליאן נ' מדינת ישראל (3.7.2017);

בש"פ 3847/18 מדינת ישראל נ' חמוס דסוקי (22.5.2018);

בש"פ 1423/18 חאג' סאלח נ' מדינת ישראל (26.2.2018).

בש"פ 4830/18 דרבאס נ' מדינת ישראל (30.07.2018);

בעבירות נשק הכלל הוא מעצר מאחורי סורג ובריש ואילו החריג הוא שחרור לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני; אישור קרובי משפחה כמפקחים בעבירות נשק מהווה חריג יוצא דופן. בש"פ 5679/18 **מדינת ישראל נ' עג'אג'** (29.07.2018):

20. ככלל, בעבירות נשק יש להורות על מעצר בפועל עד תום ההליכים; גיל צעיר ועבר פלילי נקי אינם מהווים, כשלעצמם, נסיבות אשר מצדיקות חריגה מן הכלל האמור ביחס לעבירות בנשק.

בש"פ 7537/18 **מחמד רג'בי נ' מדינת ישראל** (20/11/18);

בש"פ 969/19 **מחמד אלטורי נ' מדינת ישראל** (14/02/19).

21. כך גם נקבע מדרג חומרה לעבירות הנשק, ראו:

"אשר למסוכנות הכרוכה בעבירות אלה, והאפשרות להפיגה בחלופת מעצר, נקבע בפסיקה מדרג של חומרה, הנגזר מהמטרה לה נועד הנשק. בראש הרשימה, מבחינת חומרת הסיכון, ניצבת החזקת נשק שנועד לביצוע מעשים המיועדים לפגוע בביטחון המדינה או הציבור. אחריה, בסולם החומרה, ניצבת החזקתו של נשק לשם ביצוע עבירות פליליות ספציפיות כגון רצח או שוד, החזקת נשק כדי לאפשר פעילות פלילית "לעת מצוא", החזקת נשק לשם הגנה עצמית, ועד לתחתית הסולם, שם מצויה החזקת נשק שפג תוקף רישיונו. נקבע, שהחזקת נשק ללא רישיון שנועד לביצוע עבירה פלילית, מצדיקה, בד"כ, מעצר עד תום ההליכים, בעוד שהחזקת נשק לשם הגנה עצמית, אינה מצדיקה, ככלל, מעצר כזה (ב"ש 625/82 מחמוד נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 668). בש"פ 9126/04 חוסייני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 7.11.2004), פסקה 8.

22. במקרה בפנינו, לא זו בלבד שלא קיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מכלל המעצר בעבירות נשק, אלא קיימות נסיבות מחמירות רבות.

מדובר במשיב אשר צבר 9 הרשעות קודמות, ב- 29 תיקי משטרה לרבות עבירות אלימות, ולרבות עבירות של הפרת הוראה חוקית; עבר מכביר זה מלמד על מסוכנות גבוהה ביותר מצד המשיב; עבר בהפרת הוראה חוקית מלמד כי לא ניתן לתת אמון במשיב.

"מסוכנותו של העורר, אשר נלמדת מהמעשים המיוחסים לו, היא גבוהה במידה כזו שאם הוא ישוחרר יהיה בכך משום חשש אמיתי לשלום הציבור. בנסיבות ייחודיות מסוג זה ניתן להורות על מעצר עד תום ההליכים גם מבלי לבחון חלופת מעצר." בש"פ 3650/11 פלוני נ' מ"י (24.5.2011) פסקה 27.

23. לא זו אף זו- המשיב השתחרר ממאסרו האחרון רק לפני כשלושה וחצי חודשים (!!); מאסרו לא הרתיעו מלשוב לדרך חיים עבריינית, ועל כן לא תסכון חלופה בעניינו

24. על כך יש לצרף העובדה כי ב"כ המשיב ציין כי מדובר במשיב המכור לחומרים אסורים, דבר המגביר מסוכנותו; גם שמירת המשיב על זכות השתיקה מהלך חקירתו, לא רק מחזקת הראיות נגדו, אלא מגבירה מסוכנותו, במיוחד בנוגע למניעי השלכת הרימון, ודרך השגת הנשק.

25. אשר לטענה בדבר היבטי שיקום- הכללים לצורך שילוב בהליכי גמילה סוכמו ותומצתו בבש"פ 1981/11 מ"י נ' סויסה (21.3.2011).

ככלל, העיתוי הראוי לגמילה מסמים הוא בשלב גזירת הדין וריצוי העונש ולא שלב המעצר. לכלל זה חריג בהתקיים שלושה או שניים מהתנאים המצטברים הבאים והם: א. כאשר הנאשם החל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה שבגינה נעצר; ב. כאשר פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה; ג. כאשר יש בהליך הגמילה כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן הנאשם. התנאי הראשון הוא החריג העיקרי, אך רשאי ביהמ"ש להורות על שחרור לחלופת גמילה גם כאשר התנאי השני והשלישי מתקיימים במצטבר מבלי שהתקיים התנאי הראשון.

ראו בבש"פ 4036/15 זאב ישראלי נ' מדינת ישראל (22.6.2015):

"העיתוי הראוי לשקילת הליכי טיפול וגמילה הוא בשלב גזירת עונשו של נאשם. הפנייתו של נאשם לטיפול מעין אלה כבר בשלב המעצר היא בגדר חריג (ראו, בין רבים: בש"פ 267/11 מדינת ישראל נ' ברמוחה, [פורסם בנבו] פסקה 7 (13.1.2011); בש"פ 5289/13 אדגה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 16 (20.8.2013) (להלן: עניין אדגה)). בפסיקתנו נקבע כי החריג דנן יחול אם יתקיימו שניים משלושת התנאים המצטברים הבאים: הנאשם החל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה שבגינה נעצר; פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה; או שבהליך הגמילה יש כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן הנאשם. התנאי הראשון מבין אלה - הוא העיקרי שבהם"

26. במקרה בפנינו המשיב לא היה בהליך גמילה ממש עובר למעצרו; התנאי הראשון אינו מתקיים; זאת ועוד- אליבא הצהרת ב"כ המשיב, הליך גמילה בו נקט המשיב בעבר כשל, כך שסיכויי ההצלחה קלושים לפי ניסיון העבר; אם לא די בכך- מדובר במי שמסוכנותו גבוהה ביותר, וכאמור נוכח טיב העבירות, אינו סבור כי בחלופה יש להקהות המסוכנות.

27. בבש"פ 7038/09 אבו אסעד נ' מדינת ישראל (14.9.2009):

"בשאלה זו נפסק כבר בעבר, כי החובה לשקול את האפשרות לחלופת מעצר קבועה בחוק, ולפיכך על בית המשפט לפעול ככלל על פי חובה זו. יחד עם זאת, בחינה עקרונית זו איננה בהכרח מובילה בכל מקרה לבדיקה קונקרטית על ידי שירות המבחן. במקרים בהם נשללת על פניה האפשרות לחלופת מעצר, כגון מקרים בהם מיוחסת לנאשם עבירת אלימות חמורה ביותר, או מקרים של נאשמים בעלי עבר פלילי מכביד, או כאלה שהוכיחו בעבר כי אין ליתן בהם אמון, או שברחו ממשמורת חוקית - אין

צורך להעביר עניינם לבדיקה של שירות המבחן על מנת שיבחן האם קיימת בעבורם חלופת מעצר מתאימה."

מקרה בו ברור שאין חלופה שתוכל לאיין את המסוכנות, אז אין צורך בעריכת תסקיר מעצר. ראו למשל:

בש"פ 6313/10 סוף אל דין בישר נ' מדינת ישראל (13.9.2010).

בש"פ 2649/11 יוסף עוואדה נ' מ"י (14.4.2011)

בש"פ 1937/16 פלוני נ' מדינת ישראל (20.3.16);

בש"פ 8647/16 גיא כהן נ' מדינת ישראל (17.11.2016);

בש"פ 3892/18 קונטירוב נ' מדינת ישראל (14.6.2018);

בש"פ 4512/18 חי "יהודה" מלכב נ' פרקליטות המדינה (15.06.2018);

בש"פ 8264/18 פלוני נ' מדינת ישראל (27/11/18);

בש"פ 2584/19 חמזה עבאסי נ' מדינת ישראל (30/04/19).

28. אני מורה על מעצרו הממשי של המשיב עד תום ההליכים כנגדו.

ניתנה היום, כ' אב תשע"ט, 21 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.